

»Tudi meni se ni godilo bolje, dokler nisi prišel ti. Dve leti sem bil vse drugo, samo kolarski vajenec ne. Tudi ti boš dve leti pastir, te-žak, hlapec, dekla in še kaj, potem pa bo prišel nov vajenec in ti boš odšel v delavnico! A kaj hočeš? Tudi drugod ni bolje, ali pa moraš plačevati.«

Janž je ostal. A srce se mu je trgalo od žalosti. Ko je v delavnici pela žaga, udarjalo kladivo in vri-skal oblič, je s strtim srcem okopa-val krompir in koruzo, pasel krave, kosil in oral.

Ko je nekega dne nesel v Mari-bor solato na trg, je srečal na veli-kem mostu Koropca.

»Kaj pa ti?« se je ta začudil.

»Učim se za kolarja«, je dejal Janž in nakremžil usta.

»Pa prodajaš solato?«

Zdaj mu je Janž razložil, kako je z njim. Tudi Koropec mu je po-vedal, da je dobil delo kmalu po svečnici. Preden sta se poslovila, mu je dejal:

»Janž, to ni zate! Ti moraš v me-sto. Za zdaj še potrpi. Vsaj čas se ti šteje. Bom pogledal malo k mest-nim mojstrom, ni šment, da ne bi našel pravega zate! Kar zanesi se name!«

Odslej Janž ni nikoli več godr-njal, v srcu je ubogal mojstra in njegovo ženo in samo čakal, kdaj ga bo poklical njegov dobri, daljni prijatelj.

(Dalje prihodnjič.)

„DAJTE, KUPITE!“ ...

Zima poslavlja
že se od nas,
dasi strašita še
sneg nas in mraz.

Toda na vrbi
mačice že
v sončku dobrotnem
se rumené.

Glejte, pod gozdom
vse je beló,
zvonček pri zvončku
dviga glavó.

Dete jih trga,
lačen otrok,
v mesto jih nosi
revček ubog.

„Dajte, kupitel“
prosi lepó,
v upu in strahu
proži rokó.

